

ROYAL HEARTS
ACADEMY

**CRUEL
PRINCE**
KEGYETLEN
HERCEG

A. JADE

ROYAL HEARTS
ACADEMY

CRUEL PRINCE

KEGYETLEN
HERCEG

A. JADE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Ashley Jade: *Cruel Prince*
First published independently in 2019

Fordította
Gruber Katalin

Szerkesztette
Ábrahám Viktória

Borítóterv
Lori Jackson Design

ISBN 978-963-636-818-0

Minden jog fenntartva

Copyright © Ashley Jade 2019
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Gruber Katalin 2026

*„A pokolba vezető út is
jó szándékkal van kikövezve.”*

(közmondás)

Prológus

JACE

Négy évvel korábban...

– Nem hagyjuk, hogy megússzák!

A kishúgom szeme üvegesen csillogott, amikor végre rám nézett.

– Nem tehetünk semmit, Jace. Már nyertek. Liam nincs többé. – Újabb könnycsepp gördült le az arcán. Életem tizennégy éve alatt még sosem láttam így sírni. – Akárcsak anya.

– Igaza van – suttogta Cole, az öcsém. – Talán meg tudjuk győzni apát, hogy költözzünk el valahová.

Jellegzetes félmosolya eltűnt, zöld szeme pedig majdnem olyan élettelen volt, mint három nappal ezelőtt Liamé, amikor rátaláltam a gardróbban.

Összeszorult a mellkasom. Fájt ránézniem.

A személyiségük alapján nem lehetett volna megmondani, de Cole és Liam egyetértő ikrek voltak. Ami már csak újabb emlékeztetője volt annak, mennyire elcsesződött minden.

A családom egyik darabról a másikra hullott szét, az apám pedig túlságosan belemerült a munkába és a saját fájalmába ahhoz, hogy bármit is tegyen ellene.

De ez nem jelentette azt, hogy én ne tehetnék ellene.

Liamet cserben hagytam – az öcsémet, a legjobb barátomat –, de a testvéreimet, akik még mellettem vannak, nem fogom.

Nem hagyom, hogy ez a város vagy a lakói elpusztítsák a családomat.

Az anyám egyszer azt mondta, hogy legidősebb testvérként az én feladatomban vigyázni a többiekre. Hogy mindig számíthassanak rám. Megmutatni, hogyan igazodjanak el az életben, hogy kicsit könnyebb legyen számukra.

De ezt csak úgy tehettem meg, ha kikapcsolom a saját fájdalmamat, és hagyom felszínre törni a lelkem mélyén fortyogó haragot.

Az anyám és a kisöcsém soha többé nem jönnek vissza... Nem számít, hány könnycseppet hullatunk, vagy milyen gyakran könyörgünk Istennek, hogy tegye meg nem történtté az elképzelhetetlent.

Isten már jó ideje nem figyel ránk.

Az apám abban a pillanatban feladta, amikor a felesége utoljára lélegzetet vett.

Csak *én* maradtam nekik.

Ez pedig azt jelentette, hogy a szívemben nincs többé helye a bánatnak és a fájdalomnak. Ezek holtakra pazarolt érzések... Nekem pedig az élőkről kellett gondoskodnom.

A harag sokkal jobb hajtóerőnek bizonyult. *Segített elfedni a bennem rejlő büntudatot.*

Felálltam.

– Nem megyünk el.

Az arcukat eltorzította a zavarodottság.

Cole szóra nyitotta a száját, de megráztam a fejem. Majd szólhat, miután befejeztem. Fontos volt, amit mondani akartam.

– Pontosan ezt akarják, hogy elköltözzünk.

Royal Manor olyan gazdag seggfejekkel volt tele, akik inkább megszabadulnak a problémáktól, mintsem vállalják a felelősséget.

Csszék meg!

Liam azért halt meg, mert az iskolában egy rakás barom jó mókának tartotta, hogy zaklatnak egy szorongó és dadogó kölyköt.

Én pedig nem voltam ott, hogy megvédjem, ahogy kellett volna. *A lány miatt.*

– Rossz családdal húztak ujjat. – Keresztbe fontam a karomat a mellkasomon. – Itt az ideje, hogy visszakapják a kölcsönt. Hogy úgy csesszünk ki velük, ahogy ők Liammel. – Olyan erővel árasztott el az elszántság, hogy elszorult tőle a torkom. – És addig nem nyugszunk, amíg nem rettegnek tőlünk mindannyian.

Bianca a ruhája ujjával törölte le a könnyeit.

– Amíg meg nem fizetnek.

Cole félmosolya visszatért.

– Amíg nem mi irányítjuk ezt a várost, és mindenki a mi csicskánk nem lesz.

Amíg megbosszuljuk az elveszített testvérünket.

1. fejezet

DYLAN

Dylan,

Remélem, jó utad volt. Wayne bácsikáddal holnap reggel érkezünk vissza Párizsból. Kaja a hűtőben, és a hálószobád készen áll, hogy beköltözz. Oakley megmutatja, merre találsz a dolgokat. Alig várom, hogy lássalak!

Puszillak szeretettel,
Crystal néni

Ui.: Csináltatok majd neked egy kulcsot, addig is használhatod a lábtörlő alatti pótkulcsot.

Bosszúsan bámulom a bejárati ajtóra ragasztott élénk rózsaszín post-itet. Elég lett volna, ha küld egy üzenetet, hová rejtette a pótkulcsot.

És sokkal *biztonságosabb* is.

Nem mintha Royal Manor veszélyes város lenne, a legkevésbé sem az.

Igazából az alacsony bűnözés és a jó iskolák miatt akartak a szüleim itt felnevelni engem.

És ha anyám nem halt volna meg nyolcéves koromban, akkor az apám nem szerzett volna magának egy új feleséget, aki egy még puccosabb nyugati parti városba akart költözni, amikor tizennégy lettem...

Nem, ma nem csinálom ezt. Az nem változtatja meg a múltat, ha azon töprengek, milyen lenne az életem, ha anya még élne, és azt kívánom, bárcsak másként alakultak volna a dolgok.

Nagy sóhajjal félrerakom a csomagomat a verandán, és előhalászom a kulcsot a lábtörlő alól, mielőtt belépek a házba, ami az otthonom lesz a következő egy évben.

Alighogy beteszem a lábam a cseresznyefa padlóra, megcsörren a telefonom.

Mindkettőnknek szívességet tennék, ha hagynám, hogy hangpostára fusson a hívás, de oldalra húzom a zöld gombot.

Mérges vagyok, mert megbántott... Még mindig nem állok készen arra, hogy beszéljek vele.

De a kicsinyesség sem áll távol tőlem.

– Brian Taylor hívja önt R-beszélgetéssel az Oak Creek Büntetés-végrehajtási Intézetből. A hívás fogadásához nyomja meg az ötös gombot. Ha nem kívánja fogadni a hívást, nyomja meg a nullát.

Gyorsan megnyomom a nullát, és bontom a vonalat.

Cseszd meg, apu!

Crystal néni újabb post-it cetlijének hála, sikerül rájönnöm, melyik vendégszobát készítette elő nekem.

Bár az előkészítés enyhe túlzás. Egy lila ágytakaróval borított franciaágyon és egy üres komódon, valamint egy

újabb cetlin kívül, ami azt ígéri, hogy a héten még elmegyünk vásárolni, a szoba teljesen üres.

Nem mintha bánnám. Az egész életemet sikerült belegyömöszölnöm egy sporttáskába és egy közepes méretű bőröndbe. Nekem bejön a sallangmentes élet.

Kevesebb cucc, amihez ragaszkodik az ember.

Kinyitom a szekrényt, hogy felakasszam néhány ruhámat, de három kockás szoknya, három hófehér blúz és három sötétkék blézer tereli el a figyelmemet.

A Royal Hearts Akadémia címere – a bal oldali mellszeg fölött – szó szerint gúnyolódik velem.

Tekintve, hogy a nagynéném és a férje voltak olyan kedvesek, hogy befogadtak egy utcagyereket, nem voltam abban a helyzetben, hogy igényeim legyenek. Egy dologhoz azonban ragaszkodtam, ahhoz, hogy a helyi állami iskolába járhassak, ne a Royal Hearts Akadémiára. Az apám általánosban és a gimnázium első éveiben magániskolába kényszerített, és az volt életem egyik legrosszabb élménye.

Összeszorul a szívem. *Az egyedüli pozitívum, hogy megismertem Jace-t.*

Crystal férje persze nem volt hajlandó alkudozni az egyetlen kérésemen, mivel az unokatestvérem – gyakorlatilag a mostoha-unokatestvérem – az RHA végzőse.

Wayne szerint előnyömre válna, ha egy iskolába járnék Oakley-val, így lesz mellettem valaki, aki beavat a dolgok menetébe.

Mindenesetre az egyértelmű, hogy a jó öreg Wayne bácsi nem túl jó megfigyelő. Négy éve a nagynéném esküvőjén találkoztam vele futólag, de miután átpörgettem Oakley Instagramját, arra jutottam, hogy nagyjából annyira alkalmas a feladatra, mint egy aranyhal a Bob Marley-koncerten.

Mit értek *alkalmas* alatt? Hogy be van állva, mint a gerely.

Valószínűleg ez a magyarázat arra is, hogy miért nem jött ki értem a reptérre, ahogy kellett volna, vagy hogy miért nem láttam nyomát sem... annak ellenére, hogy egész délután és az este nagy részében itt voltam.

Küldök neki egy újabb üzenetet, de nem válaszol, ahogy az előző tízre sem.

Felülkerekedik rajtam a kíváncsiság, kilépek az új szobám ajtaján, és elindulok a folyosón. A nagynéném elmondása szerint hat hálószooba van a házban, de miután több ajtón is bekopogok, világos, hogy Oakley nincs egyikben sem.

Egy nyögést elfojtva leballagok a lépcsőn a konyhába. Akárcsak a ház többi része, a konyha is tágas, és minden drágának tűnik, de az árát leszámítva eléggé átlagos. Rozsdamentesacél gépek, üvegasztal, középen egy nagy sziget gránitpulttal.

És Oakley sehol.

Miután benéztem a nappaliba, Wayne bácsi dolgozószobájába és a földszinti fürdőbe, lemegyek a lépcsőn az alagsorba.

Szinte azonnal megcsapja az orromat a marihuána szaga.

Nem vagyok prűd, semmi bajom azzal, ha valaki füvezik. Azzal viszont van, ha túltolja, és elfelejt fontos dolgokat.

Mint például válaszolni az üzenetekre, avagy felvenni a mostohakuzinját a reptéren.

A hatalmas tévé – amiben éppen két meztelen lány dörgölőzik egymáshoz valami borzalmasan motyogós rapszámra – annyi fényt ad az alagsorban, hogy látom a bőrkanapé háttámláját. A plafonventilátor felé szálló füstcsíkból arra következtetek, hogy a másik oldalán megtalálom Oakley-t.

Megkerülöm a kanapét, és nem tudom, hogy nevesek-e, vagy csak a fejemet rázzam, amikor meglátom, hogy

kiütve fekszik, egyik keze a nadrágjában, a másikban pedig egy félig elszívott spanglit tart.

A baseballsapkája eltakarja az arca nagy részét, de biztos, hogy már jó ideje alszik. Hogy hogyan nem égett még le a ház, az rejtély.

Azon vagyok, hogy eloltsam a még mindig égő cigit, és visszamenjek az emeletre, amikor egyszer csak megszólal.

– Szia, bébi!

Ööö. Kicsit fura, de neveztek már ennél rosszabbnak is, így hát elengedem a fülem mellett.

– Szia!

– Már épp azon gondolkodtam, mikor érsz ide – moxyogja alvástól mély hangon.

Elnyomom a késztetést, hogy megmondjam neki, hamarabb is itt lehettem volna, ha kijön értem az átkozott reptérre, ahogy azt kellett volna.

A következő évben össze leszünk zárva, és nem éppen a legjobb módja egy kapcsolat indításának, ha kötek szem vele.

Épp megkérdezném, hogy nem akar-e harapni valamit később, de megint megszólal.

– Rohadt jól nézel ki.

Jól van, a vonat hivatalosan is beért a fészélyzónába.

– Ööö. Kösz...

Mielőtt befejezhetném a mondatot, letolja a melegítőnadrágját és...

Ó. Tè. Jó. Ég.

Epe önti el a torkomat, ahogy megmarkolja a farkát.

– Gyere, szépségem! – nyögi. – Ne húzz tovább, ülj rá szépen!

Tuti, hogy beálltam a füsttől, csak ez lehet a magyarázat erre az elmeroggyant helyzetre.

– Undorító! Te *beteg* vagy?

A kezemmel eltakarom a szememet, és hátrálni kezdek. Sajnos olyan erővel ütközöm bele a dohányzóasztalba, hogy csillagokat látok.

– A fenébe! – kiáltok fel, a lüktető vádlimat markolva.

– Te nem Hayley vagy.

Állapítsuk csak meg a nyilvánvalót!

– Nem mondd, Sherlock! – Elkövetem azt a hatalmas hibát, hogy felnézek. – Jaj, te jó ég, haver! Eltennéd végre a kolbászodat?

– Ja, persze – mondja ez a perverz a kanapéről felkelve. – Amint megmondod, hogy ki a fene vagy, és mit keresel a házamban.

Most biztos csak szórakozik velem!

– Komolyan? – Magamra mutatok. – Dylan vagyok.

Oldalra biccenti a fejét, mintha nem igazán értené, miért is kéne a nevemnek bármit is jelentenie a számára.

– Az unokatestvéred – szűröm a fogaim között, mire elsápad.

Heuréka!

Megkönnyebbülten felsóhajtok, amikor felhúzza a nadrágját.

– Szombaton kellett volna érkezned.

– *Szombat* van – közlöm vele, mire elkerekedik a szeme.

– Hát, a francba. – A szájába veszi a spanglit, és bele szív. – Ez a cucc jobb, mint gondoltam. – Köhögve felém nyújtja a füvet. – Kérsz?

Gúnyosan rámosolygok.

– Értékelem a békeajánlatot, meg minden, de paszszolom.

Egy cseppet sem tűnik sértettnek.

– Jól van. – Komoly arccal nyomja el egy üdítősdoboz tetején a spanglit. – Figyelj, nagyra értékelném, ha nem mesélnéd el az ősöknek, hogy meg akartalak fektetni, rendben? Már így is eléggé rám vannak szállva.

Oakley-nak nincs oka az aggodalomra. *Senkinek* sem fogom elmondani, hogy megpróbált megdugni.

Bólintok.

Ő visszabólint.

Aztán nem marad más, csak a kínos csend.

Ez aztán a magával ragadó beszélgetés!

– Szombat este van – jelenti ki váratlanul, karját a feje fölé emelve nyújtózkodik és ásít. – Christian nagy nyárzáró bulit tart a sulikezdés előtt.

Nem tudom, hogy ki az a Christian, de nem lenne ellenemre egy buli. Sőt, találkozni néhány emberrel, újra felvenni a kapcsolatot a régi barátokkal még a sulikezdés előtt valószínűleg nagyban megkönnyítené a dolgomat hétfőn.

A szívem kihagy egy ütemet. *Talán Jace is ott lesz.*

Olyan sok mindent szeretnék elmesélni neki.

És még annál is többet kérdezni.

Például, hogy miért tiltotta le a számomat. Vagy hogy miért nem válaszolt a több tucat üzenetemre, amiket az elköltözésem után küldtem neki a közösségi oldalain.

– A buli jól hangzik. Gyorsan elké...

– Ne várj meg! – veti oda Oakley, és elmegy mellettem.

Hát, akkor ez eldőlt. Az unokatestvérem nagyobb farkok, mint az, amit a nadrágjában hord.

– Egyébként – kiált vissza a lépcsőről. – A sulis vezetői barmok. Kétlem, hogy megtarthatod azt a kék szart a hajadban.

Melír. *Melírnek* hívják.

Halvány mosoly jelenik meg az arcomon. Remélem, annyira utálják majd a kék hajamat, hogy elutasítják a jelentkezésemet, és nem lesz más választásom, mint a Royal Manor gimibe járni.

2. fejezet

DYLAN

– A hajad! – kiált fel a nénikém másnap reggel, ahogy szorosan megölel. – Nekem tetszik, de a Royal Heartsnak nem fog. Utánanézek, hogy kaphatok-e mára sürgősségi időpontot a fodrászomhoz.

Oakley felpillant a reggelijéből, amit éppen mohón tol befelé.

– Megmondtam.

Gyilkos pillantást vetek rá, miközben a nagynéném még szorosabban ölel.

– Jóságos ég! El sem hiszem, hogy így megnőttél.

Oakley elvigyorodik.

– Mint egy magas hupikék törpike.

Jobban tetszett a kanapén kiütve.

Amikor szétválunk, a nénikém arca elkomorodik. Mint anyának és nekem, neki is világosszőke haja van, sötétkék szeme és igen gyors anyagcseréje, amitől látszólag sokkal jobb formában vagyunk a valóságosnál.

Crystal olykor zavarba ejtően éleslátó is.

Az arckifejezése óvatos, mintha attól tartana, hogy bármikor összeomolhatok.

– Hogy bírod?

Ügyet sem vetek a szűrő érzésre a mellkasomban. Ha feladom, és most szétesem, esélyem sem lesz túlélni a következő tizenkét hónapot.

Ráadásul nem változtatna azon a tényen sem, hogy az apám jelenleg azért ül börtönben, mert sikkasztott a több millió dollárt érő cégtől, aminek a pénzügyi igazgatója volt.

A kapzsi, szörnyeteg mostohám miatt. Mert az apám nem akarta elveszíteni őt. Mert időközben valahogy fontosabbá vált számára, mint én.

– Jól vagyok. – Lenyelem a torkomban nőtt gombócot. – Kicsit fáradtan az időeltolódás miatt, de egyébként teljesen jól vagyok.

Tuti, hogy a terelésem kudarcot vallott, de a nagybátyám szerencsére megmenti a helyzetet, amikor beszél.

– Miért van marihuánaszag az alagsorban?

Vagy mégsem.

Wayne nem éppen nagydarab férfi, a fia könnyedén fölébe tornyosul, mégis van benne valami, amitől elképesztően félelmetes.

Valószínűleg ez az oka annak, hogy a tárgyalóteremben cápának nevezik, és ő az állam legjobb védőügyvédje.

Minden szem az első számú gyanúsítottra szegeződik.

Egy pillanatra megsajnálom Oakley-t, de aztán eszembe jut, mekkora pöcs.

Oakley egy nagy adag tojást lapátol a szájába, kétségtelenül azért, hogy időt nyerjen magának a válasz előtt.

Azt hiszem, az unokatesóm mégsem olyan ostoba, mint amilyennek kinéz.

– Fogalmam sincs. – Ártatlanul megvonja a vállát, aztán rám mutat. – Én egész este Christiannél voltam. Kék volt csak itthon.

Ja, már vissza is szívtam. Oakley buta, mint a föld. Nemcsak a borzalmas becenév miatt, hanem azért is,

mert azt hiszi, a nagynéném valaha is bevinné ezt a gyanúsítgatást.

– Jaaa – nyújtom el a szót, csak úgy csöpög a hangomból a szarkazmus. – Lebuktam. Leszálltam a gépről, fogtam egy Ubert, kicsomagoltam, és azzal ünnepeltem meg az új életemet, hogy betéptem az alagsorban.

Oakley feláll.

– Látjátok? – A nagynénémre és a nagybátyámra néz. – Jóval körültekintőbbnek kéne lennetek, kit hívtok meg, hogy velünk éljen.

A nénikém a szemét forgatja.

– Dylan nem drogozik. – A tekintete rám vándorol. – Ugye?

Megrázom a fejem.

– Nem igazán nekem való.

A bácsikám összecsípi az orrnyergét.

– Krisztusom. Ezt már megbeszéltük, Oak. Ha el akarsz szúrni az életed, azt a saját házádban csináld, ne az enyémben.

Beavis – vagy inkább Butt-Head? – épp a mosogatóba teszi a tányérját.

– Nem szúrom el az életem, apa. Az ég szerelmére, ebben az államban már legális.

– A felnőtteknek, nem pedig a tinédzsereknek.

– Én...

– Egy hónapja töltötted be a tizenhetet – kiabál a bácsikám olyan hangosan, hogy még az ablakok is beleremegnek. – Tekintsd ezt az első és utolsó figyelmeztetésnek! Ha még egyszer az én otthonomban szívod azt a szart, elveszek mindent, amit tőlem kaptál, és elküldelek abba a katonai iskolába.

Oakley tényleg idegesnek látszik. Nem hibáztatom. Valami azt súgja, Wayne részéről ez nem csak üres fenyegetés.

– Apa...

– Vita lezárva! – A hangja nem hagy helyet az ellenkezésnek.

A nénikém homloka ráncba szalad.

– Miért Uberrel jöttél ide?

Épp dobnék Oakley-nak egy csontot, de nincs rá lehetőségem.

– Mert a mostohafiad valószínűleg úgy el volt szállva, hogy elfelejtett kimenni érte – dörren fel Wayne, aztán hozzám fordul. – Elnézést kérek, amiért a fiam egy kolosszális barom, Dylan.

Húha. Ez azért kicsit erős.

A nénikém is ugyanígy vélheti, mert az arckifejezése ellágyul.

– Wayne...

– Pokolba az egészszel! – Mielőtt bárki szólhatna, Oakley felkapja a kulcsait a konyhaasztalról.

Wayne összehúzza a szemét.

– Mit képzelsz, hová mész?

– Jace-hez – vakkantja Oakley, és elsiet az apja mellett. – Ha nincs ellene kifogása, *felség.*

Görcsbe rándul a gyomrom. Oakley Jace barátja? Az én Jace-emé?

Borzalmas az időzítés, de tudnom kell.

– Jace Covingtonhoz? – makogok.

– Semmi közöd hozzá, lepcsés szájú! – Oakley megtorpan, és rám mered. – Egy jó tanács: jobb, ha holnap felkötöd a gatyádat, mert most veszítetted el az egyetlen szövetségeseidet. A Royal Hearts elevenen fog felfalni. – Gúnyos nevetéssel trappol az ajtó felé. – Azért ne aggódj! Megmondom Jace-nek, hogy érdeklődtél utána.